

fige til i Tide, for det Tilfælde, at han havde lyst til at gaa over i Intendanturkorpsen. Han kunde da undertaste sig de forskellige Prøver for at vise sin Skikthed til at gaa over i dette Korps. Derved vilde vindes to Ting, nemlig, at de Officerer, der ellers vilde blive afstedigede, vilde bevare deres Gager saa nogenlunde og altsaa for deres Fremtid være ret betryggede, og man vilde ikke trykke sig saa meget i Krigsbestyrelsen ved at afstedige eller forsætte, som det vel hellere burde falde, saadanne Folk og derved bevare for Hæren et Befalingspersonale, der var endnu mere solidt, endnu mere tjenstdygtigt, end Tilfældet nu er, naar man skal tage disse humane Hensyn. Det er under Forudsætning af, at et saadant System havde kunnet gennemføres, at jeg mener, at man kunde have økonomiseret betydeligt bedre med Statens Penge, saa at dens Fortjeneste ikke vilde have været 912 Kroner, men omtrent 10,012 Kr., og jeg tror, man kunde besætte saadanne Poster fuldt saa vel som ellers, med Folk, der vare i enhver Henseende kvalificerede, samtidig med, at man tog de Folk fra Armeen, som af en eller anden Grund ikke fuldt ud vare egnede til den aktive Militærtjeneste. Ad den Vej vilde man ogsaa bevare det, som den ærede Ordfører berørte, den saglige Kæmpe. Den ærede Ordfører ryster paa Hovedet. Han tænker muligvis paa, at ifølge mit Forslag kunde Underofficererne ikke avancere op til Embedsklassen. Der er dem, der mene, at mit Forslag er et meget aristokratisk Forslag. Jeg tror dog ikke, det er mere aristokratisk, end hvad vi nu have, thi der er jo ikke mange, eller rettere sagt, der er slet ingen af Underofficersklassen, der kunne avancere op i Officersklassen. At det ikke vilde komme det nuværende Korps til Skade, behøver jeg ikke at nævne. At den saglige Kæmpe vilde blive bevaret fuldstændig ved, at man i Intendanturkorpsen kun satte Folk, der fra Begyndelsen af havde bestemt sig til den Vej, som jeg vil kalde Officersvejen, og som særlig vil blive kompletteret af de øvrige Officersklasser i Hæren, er dog klart. Naar man nu vil foreslaa det andet, som ganske vist kan være særdeles konsekvent og fortræffeligt, men som efter min Mening har adskillige Mangler, kredenser man for en vis Forsængelighed hos disse Folk, der altsaa kunne avancere op og faa højere Rang. Det er en Syge, man har her i Landet, som jeg tror, man ikke skal kredensere for. Jeg mener, det vilde være langt sundere og langt mere praktisk at give disse Folk en bedre Vønning i Stebet for at knappe af paa Vønningen. Jeg skal dog ikke forsætte disse Betragtninger, da de næppe ville

faa videre Betydning, og da der ikke er stillet Forslag. Jeg kan heller ikke tænke mig, at jeg, som et ganske lille Mindretal, nemlig som Enkeltmand, skulde have nogen som helst Chance for at faa forandret, hvad Flertallet har foreslaaet.

Wagner: Sæller ikke jeg kan istemme den Glædeshymne, som den ærede Ordfører sang i Anledning af Udvalgets Forslag. Han mente, at vi alle maatte være glade derved. Jeg kan dog ikke drive det til mere end til at være, hvad man kalder mellemfornøjet, og naar jeg har kunnet slutte mig til det foreliggende Forslag, er det ikke i Anerkendelse af dette Forslags Dyder, men i Anerkendelsen af den overordenlig betænkkelige Tilstand, der nu for Tiden hersker ved Forplejningskorpsen, en Tilstand, som umuligt kan fortsættes, som nødvendig maatte forandres, og som i Virkeligheden ogsaa vil blive forandret paa en saadan Maade ved dette Forslag, at man maa sige, at der vil indtræde en øjeblikkelig Forbedring. Jeg er imidlertid, som sagt, ikke uden Betænkelse med Hensyn til den Maade, hvorpaa man har behandlet Regeringens Forslag, navnlig hvad to Punkter angaar: Vønningerne og Tilgangen til Korpsen. Det er efter min Mening ret utvivlsomt, at Vønningerne — jeg taler ikke om, hvad der vil ske i Øjeblikket, thi da vil der komme en Forbedring — i sin Tid, naar Kammerne ere fyldte, ville blive endnu daarligere for Intendanterne end for Tiden. Medens de højere Vønninger forblive uforandrede, vil der finde en ret kendeelig Nedgang Sted i de lavere. Jeg tager ved denne Undersøgelse selvfølgelig Hensyn til de virkelige Indtægter, til Dyrtidsstillæg og til Godtgørelse for Kaution. Man har naturligvis vanskeligt ved at sammenligne de Tilstande, der vilde fremkomme efter Vedtagelsen af det foreliggende Forslag med det nuværende, fordi Tallene paa de forskellige Embedsmænd saa meget forandres, og det i forskilligt Forhold; men der er ikke nogen Tvivl om, at Vønningerne i det hele taget, navnlig for Intendantklassen er gaaet betydelig ned. Medens Intendanterne nu have Vønninger fra 2,472 Kr. ned til 1,636 Kr., ville de efter den fremtidige Ordning faa fra 2,100 Kr. ned til 1,200 Kr. Det er jo en ret betydelig Nedgang. Jeg skal straks indrømme, at man selvfølgelig ikke uden videre kan sammenligne disse Tal, thi det maa erkendes, at f. Eks. en stor Del af dem, der for Fremtiden kaldes Intendantter, nærmest være til dem, der ere Reserveintendantter i Øjeblikket, og for saa vidt naar Sammenligningen ikke til. Ligeledes maa det erkendes,